

YUSUF VE KARDEŞLERİ
YUSUF'UN GENÇLİĞİ

Thomas Mann

Türkçesi
Zeki Cemil Arda

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm: Thot

Güzellik Üzerine /	7
Çoban /	10
Ders /	14
Vücut ve Akıl /	26

İkinci Bölüm: İbrahim

En Yaşlı Köle Hakkında /	37
İbrahim Tanrını Nasıl Keşfetti /	43
Elçinin Efendisi /	56

Üçüncü Bölüm: Yusuf ve Bünyamin

Adonis Korusu /	61
Gökyüzü Rüyası /	82

Dördüncü Bölüm: Hayalci

Renkli Elbise /	95
Becerikli Adam /	110
Ruben'in Korkusu Hakkında /	118
Demetler /	130
Görüşme /	140
Güneş, Ay ve Yıldızlar /	144

Beşinci Bölüm: Kardeşlere Yolculuk

Beklenti /	153
Yusuf Şekem'e Gidiyor /	161
Tarladaki Adam /	166
Lameh ve Kamçı İzi Hakkında /	180
Yusuf Kuyuya Atılıyor /	187
Yusuf Kuyudan Bağırıyor /	200
Mağarada /	207

Altıncı Bölüm: Mağara Önündeki Taş

İsmaililer / 223

Ruben'in Darbeleri Üzerine / 232

Satış / 236

Ruben Oyuğa Geliyor / 254

Yemin / 263

Yedinci Bölüm: Parçalanmış İnsan

Yakup'un Yusuf'la İlgili Üzüntüsü / 271

Yakup'un Tanrı Tarafından Sınanması / 291

Alışkanlık / 299

DİZİN / 309

BİRİNCİ BÖLÜM

THOT

Güzellik Üzerine

Söylentiye göre Yusuf, kardeşleriyle birlikte sığır çobanı olduğunda on yedi yaşındaydı; babasının kadınlarından Bilha ve Silpa'nın çocuklarıyla birlikteydi. Bu doğrudur ve güzel sohbetlere şunlar da ilave ediliyordu: Babasının yanına getirildiğinde, babasının kardeşlerine nasıl kaba bir şekilde bağırduğu tecrübeyle biliniyordu. Onun dayanılmayacak kadar haşarı bir çocuk olduğunu gösteren bir bahane kolayca bulunabilirdi. Bu bahaneyi onun kardeşleri buldu. Biz buna katılmıyoruz veya bir parça ona değindikten sonra, ondan hemen ayrılıyoruz; çünkü Yusuf bu anlatılandan çok daha fazlasıydı. Ama bu doğru olan verilerin tek tek aydınlatılmasına ihtiyaç var, böylece olup bitenle sıkı sıkıya alakalı şeylerle durum bütün hatlarıyla görülür ve doğru olarak anlaşılabilir.

Yusuf on yedi yaşındaydı ve herkesin gözünde, yani onu görenlere göre, tüm insanoğullarının içinde en güzel gençti. Açıkça belirtelim ki güzellik konusuna istemeyerek giriyoruz.

Bu kelime ve kavramın içinden sıkıntı veren bir hava ortaya çıkmıyor mu? Güzellik yücelik ifade eden bir fikir, bir öğretmenin hayali değil mi? Bunun kanunlara bağlı bir şey olduğu söylenir; ama kanun duyguya değil, akla ve mantığa hitap eder, duygunun işe karışması istenmez. Bu yüzden mükemmel bir güzellik, yani hiçbir kusurun olmasına izin verilmeyen güzelliğin can sıkıcılığı işte bu yüzden. Gerçekten de duygu, bir kusur bulmak ve onun affedilebilecek bir konumda olmasını ister, yoksa sıkıntı basmış bir hâlde esneyerek onu reddeder. Yalın bir mükemmelliği hayranlıkla onurlandırmak, onu düşünölmüş ve örnek gösterilen bir olgu olarak önünde diz çöküp göklere çıkarmak bir öğretmenin işidir; düşünölmüş olan hayranlığın derinliğini belirlemek güç bir şey. Kanun sadece yüzeysel bir yaklaşımla, öğretici bir tarzda bağlantı kurar; sihir içerilerdeki bağlantıya etki eder sadece. Güzellik sihirli bir duygu etkisidir, hep bir parça çılginca, çok salınımlı ve etki olarak parçalanabilirlik niteliğine sahiptir. Güzel bir gövdeye iğrenç bir kafa oturtulsa, bu vücut da artık herhangi bir şekilde duygulara etki edecek anlamda güzel olmayacaktır, olsa olsa belki karanlıkta olabilir, ama buna da aldatma, sahtekârlık adı verilir. Bu güzel olanın alanına, ne kadar çok sahtekârlık, gözboyayıcılık, aldatmacılık giriyor! Peki, niçin? Çünkü bu aynı zamanda ve bir anda aşkın ve arzunun alanı oluveriyor da ondan; cinsellik işin içine karışıyor ve güzellik kavramını belirleyen bir konum oluveriyor. Kısa hoş öyküler dünyası, kadın giysileri içindeki genç bir erkeğin, erkeklerin başlarını nasıl döndürdüğünü ve pantolon giymiş genç kızların kendi hemcinslerinin içindeki tutkuyu nasıl alevlendirdiğini içeren örneklerle doludur. Güzellik uygulamada zorluk çıkaran bir durum arz ettiği için, her duyguyu bastırmak için bunu keşfetmek yeterli oldu. İnsan güzelliği, duygunun etkinliği olarak belki de cinsellik büyüleyiciliğinden başka bir şey değildir, cinsellik fikrinin görünür hâle gelmesidir, böylece mükemmel

bir adamdan son derece şehvetli bir hanımdan güzel bir erkek veya kadın olarak söz edilmesi ve bunun mantıken haklı olarak bir kadının diğer bir hanımı ya da bir adamın başka bir erkeği de güzel olarak adlandırması çok iyi anlaşılıyor. Açıkta açıklığa uygulama zorluğunun özelliği hakkında güzelliğin öne çıktığı ve kaçınılmaz duygu etkisini sürdürdüğü olaylar sayıca az ama ispatlanabilecek bir hâlde görülmektedir. Burada gençlik ânı oyuna katılıyor, bir sihir, yani güzellikle gençlik duygusunu karıştırma eğilimi gösteren duygusal bir olgu, öyle ki bir özgürlükle onun çekiciliğini felç eden bir durum yoksa, çoğu kez gençlik sadece güzellik olarak hissediliyor –bunu kendisi de, yine kendi gülümseyişiyle samimi olarak belirttiği gibi, bunu öyle algılıyor. Bu cazibe, güzelliğin görünüm tarzıdır, doğası gereği, erkek ve kadın cinsellikleri arasında tam ortada süzülüp durur. On yedisindeki bir delikanlı mükemmel bir erkek anlamında güzel değildir. Sadece uygulanmadığından dolayı da dişilik anlamında da güzel değildir –bu olsa olsa sadece bir cazibe, bir çekicilik olabilir. Ama şu kadarını itiraf etmek gerekir ki, güzellik gençlik cazibesi olarak ruhen ve ifade tarzı bakımından daima kadınca olguya, dişiliğe yaklaşan bir olguyu içinde barındırır; bu onun yaratılışında, onun dünyaya zarif bir şekilde yaklaşan tavrında ve dünyanın da kendisiyle olan münasebetinde bulunur ve bunu gülümsemesinin içinde bir tablo gibi sunar. On yedi yaşında bir erkek, gerçekten, kadından daha güzel ve bir adam-kadın gibi güzel ve bir adam bu iki cinsin özellikleriyle, yani her iki tarafıyla güzel, yani hem erkek hem kadın gibi, hoş ve güzel olur ve bu olgu kadın ve erkek için ağızları açık bir şekilde hayran hayran bakmaya ve bakılmaya neden olur.

Rahel'in bu oğlu için de durum böyleydi, yani o bütün insanların içinde en güzel erkekti. Bu abartılmış bir övgüydü, çünkü ona benzeyenler vardı ve hâlâ pek çok var ve insanoğlu artık çift cinsiyetli bir yaratık ve sürüngen hayvan rolünü oyna-

madığından bu yana, aksine yolunu ilahî bir varlığa aidiyet ve beden olarak sürdürmüş olması, on yedi yaşındaki bir delikanlının insanın karşısına böyle ince ve zarif bacakları ve kalçalarıyla, son derece düzgün fiziği, altın rengi cildi ve Thoraks'a benzeyen gövde yapısıyla çıkivermesi alışılmadık bir durum değildi. Onun ne çok uzun ne de çok kısa, aksine tam ve hoş bir fizikî yapıyla görünüşü, yarı ilahî bir edayla yürümesi, ayakta duruşuyla ve zarafetle güç arasındaki yapısının bir cazibe merkezi oluşturduğu yadırganılacak bir şey değildir. Böyle bir vücut üzerinde bir köpek başının olmayışı, aksine hak edilmiş, yaklaşık olarak ilahî görünümlü bir insan olması, ağızındaki gülümsemesi ise olağandışı bir özellik değil, her gün karşılaşılabilen bir durumdur. Ama Yusuf'un dünyası ve çevresi, onun şahsiyetini ve varlığını, güzelliğinin sağladığı duygusal etkiyle, genel olarak konuşma ve gülümsemesinde, dudaklarının hareketine değinmeden övgüler yağdırmakta ve güzelliğini sonsuzlaştıran bir boyut vermekteler. Bu övgülü yaklaşma bazen tartışmalı oluyordu, şurada burada densizce laflar ediliyordu, ama bu olumsuz sözler hiçbir şeyi inkâr etmeye yetmiyordu; bunun, o anda geçerli olan duygusallıktan kaynaklanmış olduğundan söz edilemez. Çünkü pek çok şey onun lehineydi, kardeşlerinin duyguları kin ve garez, aslında herkesçe kabul edilen bu tutkunun, reddedici sözlerle başka türlü bir onayını içermektedir.

Çoban

Yusuf'un güzelliği ve on yedi yaşı konusunda bu kadarı yeterli. Onun Bilha ve Silpa'nın çocukları olan kardeşleriyle birlikte sığır çobanı olduğu, bir taraftan tamamlayıcı, öte yandan daraltıcı bir durum olduğu da açıklanması gereken bir durumdur.

Kutsanmış insan Yakup bu ülkede bir Ger, yani yabancıydı, bunun anlamının bir konuk ve saygın sabırlı bir insan olduğu söylenir, ona Ger denmesinin sebebi, ülkesi dışında uzun yıllar

yaşamış olmasından dolayı değil, evinden kaynaklanan bir şey, miras ve konumuna göre atalarının, yani aynı şekilde Gerim olmuş insanların oğlu olmasından dolayı bu böyle. Onun şerefi ve onuru bu şehirdeki bir hanedanlık soyundan gelen yerli bir vatandaş olmasından dolayı değildi; bilgelik ve zenginlik, bunların ikisi birden ve onun kişisel yapısı ve tutumunun yarattığı izlenim, bunların kaynaklarıydı, yoksa onun yarı gevşek ve yasal da olsa, söz gelimi düzenli bir şekilde belirsizlik ifade eden çift anlamlı hayat tarzının bunda katkısı yok. Hebron'un surları dışında çadırlarda, evvelce Sihem'in kapıları önünde yaşamaya alışık olduğu gibi yaşıyordu ve günün birinde yeniden başka kuyular ve çayırılık alanlar aramak için buna da son verecekti. Şu hâlde o bir bedevi ve Kabil soyundan ve alnında haydutluk ve huzursuzluk damgası olan, şehirde yaşayanların ve köylülerin bir başbelası mıydı? Bütün bunların hiçbirisi değil. Amalek'e karşı ezeli düşmanlık yüzünden, Tanrısını bu ülkenin Baal'inden farklı görmüyordu, –Yakup kendi halkını silahlandırmış olduğunu, şehirlerle ve sığır yetiştiricisi köylülerle birlikte, deve yetiştiricilerini güneydeki çöllere geri püskürtmek için böyle yaptığını pek çok kez kanıtlamıştı, çünkü bu deve yetiştiriciler yüzlerini kabilelerinin işaretiyle süsleyip yağmalamak için sürü hâlinde geliyorlardı. Elbette o bir köylü de değildi –bilinçli olarak ve kelimenin tam mânâsıyla değildi; bu onun dinî inancıyla ilgili kendi duygusuna aykırı bir şey olurdu; bu, güneş altında yanarak çalışan bir işçinin duygusuyla uyuşmuyordu. Ayrıca o bir Ger ve sabreden koruyucu vatandaş olarak arazi sahibi olma hakkına sahip değildi, ama ev alma hakkı vardı. Bir parça tarım arazisi kiralamıştı, bir orada bir burada, bazen şu parça, dümdüz ve geniş bir arazi veya kayalık, taşlık ama verimli topraklarda buğday ve arpa yetiştirirdi. Bu arazi, oğulları ve köleleri tarafından sürülürdü. Yusuf bir ara tohum ekti ve ekin biçti, yani herkesin bildiği gibi hep çobanlık yapmadı. Bu bağımsız işler Yakup'un varoluşuyla ilgili asıl

işleri değil yan işleriydi, buna yürekten bağlı değildi, bir parça toprağa bağımlılık duygusunu yaşamak istiyordu. Hakikatte onun yaşamını ağırlaştırın şey, hareket hâlinde kıvıldaııp duran zenginliği, yani sürüleriydi; fazla hayvanlarını buğday, üzüm ve meyve suyu, zeytinyağı, nar, bal ile gümüş ve altınla değişerek gelir elde ediyordu ve bu malvarlığı onun şehirlilerle ve arazi sahipleriyle olan ilişkisini belirliyordu; bu birçok sözleşmeyle ve pek çok istif edilmiş belgelerle sağlanan ilişkilerdi, bu da onun vatandaş olarak yaşamında rahatlık sağlıyordu ve durumunu sağlamlaştırıyordu.

Bu sürülerin bakımları için yerli halkla, ticaret yapan şehir halkıyla veya onlara para karşılığı iş üreten veya yüzde hesabıyla çalışan köylülerle dostça ticari ilişkilerde bulunmak gerekiyordu. Mera ve çayır kullanım hakları, malvarlığı, şu veya bu tür harcamaları ancak Baal halkıyla görüşmeler sonucu geçerlilik kazanıyordu. Yakup hareketsiz ve rasgele yaşamak isteseydi, gezgin haydutluk yapsaydı, mal sahiplerinin ağıllarına, mandıralarına zorla giren ve onların tarlalarını berbat eden birisi olarak yaşasaydı, senetle belirlenmiş ruhsatla sürülerini anıza sürmesi ve nadasa bırakılmış tarlalarda dolaştırması mümkün olmazdı. Ama bu durum burada dağlarda geçen zamanda azalma gösterdi; uzun süre barış ve bereket dönemi yaşandı, seyahat yolları hiç sakin kalmadı, arazi spekülâtörleri olan şehirliler kervan ticaretinden iyice zengin oldular; yükleri indirme, yer değiştirme ve rehberlik hizmetleriyle elde edilen paralar büyük gelir sağladı; mallar Marduk ülkesinden yola çıkıp Jardên'in doğusundaki yol üzerinde bulunan Şam şehri üzerinden bütün bu bölgeyi geçerek büyük denize ve oradan da bataklık diyarına veya karşı yönde taşınyordu; kendine bağlı köleler ve borç yüzünden esaret hayatı sürenlerin çalışmalarıyla elde ettiği ve ticari gelirin dışında sağladığı paraları onun servetini dağ gibi yığdı, öyle ki İşullanu'nun oğullarının Laban'a kredi vererek kendisine bağımlı yaptıkları gibi, bağım-

sız köylüleri de bağlamak istiyordu; çünkü mera alanları iyice azalmıştı ve sonunda bu toprak Yakup'u taşıyamaz hâle geldi, tıpkı bir zamanlar Sodom'daki derin vadi meralarının Abram'ı ve Lut'u birlikte taşıyamaz hâle geldiği gibi. Bölünmek zorunda kaldı; sürülerinin daha büyük bölümü sözleşme gereği burada kalamazdı, bu yüzden beş günlük seyahat uzaklığında olan daha kuzeydeki bölgeye yolladı; Yakup bundan önce, Şekem'in su kaynakları bakımından zengin bölgesinde yerleşti, orada Lea'nın oğulları Ruben'den Sebulun'a kadar hepsi çobanlık yapıyorlardı; bu esnada sadece Bilha ve Silpa'nın dört çocuğuyla Rahel'in iki çocuğu babalarının yanında kalıyorlardı, tıpkı takım yıldızlar kuşağındaki burçlar gibi, bunlar da altışar kişilik gruplar hâlinde bir gözüküyorlar, diğer altısı ise gözden kayboluyordu, örnek ve mukayese edilmekten dolayı, onlar Yusuf'a tahammül edemiyorlardı. Uzaktakilerin buraya gelmediklerini söylemek istemiyoruz, eğer Hebron'da önemli bir iş olursa geliyorlardı; örneğin, hasat zamanında bu çok önemliydi. Ama çoğu zaman dört veya beş seyahat günü uzakta kalıyorlardı. Bu da aynı derecede önemliydi ve işte bunun için, küçük oğlan Yusuf'un, bayan hizmetçilerin çocuklarının yanında olduğu söylenirdi, işte açıklama bu.

Yusuf, kardeşlerinin tarlada ve merada yaptığı işleri her gün yapmıyordu –bunu o kadar ciddiye almayın. O her zaman sığır çobanı değildi veya tarlayı kış ekimi için hazırlamıyordu; toprak yağın yağmurla yumuşamışsa, arada sırada, aklına eserse, keyfine göre o işi de yapıyordu. Babası Yakup ona az sonra kendi özelliğini verecek olan yüce işlerle uğraşması için çok boş zaman bırakıyordu. Nasıl bir özellikti ona verilecek olan, onun yardımcılığı mı yoksa onun kâhinliği mi? Bu, onun kardeşlerine rezalet bir şeymiş gibi geliyordu, çünkü en küçük kardeşleri olarak kendilerinin yardımına ve bakımına muhtaçtı, yeterince haşindi, gerçi onların hafif işlerine koşuyordu ama ortalarına aldıklarında hiçbirisine benzerliği yoktu ve oğullarından oluşan bu grup onu

kendilerinden birisi olarak saymıyor ve ona anlayış göstermiyorlardı, aksine onu babalarının vekili veya resul olarak görüyorlardı, onu kendilerini gözetleyen bir casus olarak kabul ediyorlar ve yanlarında bulunmasını hemen hiç istemiyorlardı, ama keyfine göre evde kalacak olursa, buna da ayrıca kızıyorlardı.

Ders

Ne yapıyordu orada? İhtiyar Eliezer ile birlikte Tanrının ağacı, kuyunun yakınındaki ulu çitlembik ağacının altında oturuyorlar ve bilimle uğraşıyorlardı.

İnsanlar, Eliezer hakkında, onun yüzünün Abram'ın yüzüne benzediğini söylüyorlardı. Aslında bunu kimse bilmiyordu, çünkü onlardan hiçbirisi Kaldeli adamı görmemişti, asırlar öncesinden onun dış görünüşünü gösteren ne bir resim ne de bir simge ellerine geçmişti ve onun Eliezer'le olduğunu iddia ettikleri benzerlik belki tam tersine anlaşılmalıydı: İnsan, Tanrının dostu ve ilk gezgin adamın şahsiyle ilgili bir imaj sahibi olmaya çalışırsa, bu takdirde Eliezer'in hatları bu konuda ona yardımcı olmaya elverişlidir: Sadece şahsiyeti ve davranışı onunki gibi büyük ve asil olduğu için değil, aynı zamanda ve daha çok, genel olarak bir parça bilinen ve ilahî açıdan hiçbir şey ifade etmeyen özellikleri olduğu için, ilkçağda önünde saygıyla eğilinen ama bilinemeyen bir varlığa onun imajı kaydırılıvermişti. O, Yakup'un yıllarında, bugünkünden biraz daha yaşlıydı ve ona benziyordu, yarı bedevi gibi, yarı Sinear halkına göre giyinmişti, saçaklı farbalalı elbisesi, kemerinde yazı takımı vardı. Başındaki örtüden açıkta kalan alnı, belirgin ve kırışsızdı. Henüz kara olan kaşları, geniş ve biraz derince olan burun diplerinden başlayıp dar ve düz bir yay çizerek şakaklarına doğru uzanıyordu, gözlerinin üst ve alt kapaklarında hemen hemen hiç kirpik yoktu, bunlar dudak gibi şiş ve kalındı, bunların arasından siyah gözleri biraz öne fırlak şekildedeydi. Enli sırtı olan ve delikleri dar burnu ince bıyığına doğru

iniyordu, bıyıklarının uçları ağızın köşelerinden aşağıya doğru inerek yüzünün alt kısmındaki sarımtırak sakalına değiyordu ve alt dudagının bir köşesinden diğerine kadar olan sakalıyla kırmızımtırak bir yay oluşturuyordu. Yanaklarındaki sakalın başlangıcı, sarımtırak cildinde yer yer boşluklar bırakıyordu ve tamamen düzgün ve bakımlıydı, görenlerin üzerinde, sanki bu sakal onun kulaklarına bağlanmış gibi bir izlenim bırakıyor ve sanki oradan çıkarılabilecek gibiydi. Evet, dahası da var, yüzü bütünüyle çıkarılabilecek bir maske gibiydi ve onun asıl yüzünün bunun altında bulunduğu sanılıyordu: Çocuk yaştaki Yusuf için bazı anlarda bu böyle görünüyordu.

Eliezer'in kimliği ve soyuyla ilgili yanıltıcı haberler dolaşıyordu etrafta, tabii daha aşağılarda da bunlara rastlanabilir. O Yakup'un evinde kâhya ve en kıdemli köleydi, okuma ve yazma bilirdi ve Yusuf'un öğretmeniymiş, burada bu kadar yeterlidir.

Vahiy inen ağacın altında beraberce otururlarken "Söyle bana, gerçek kadının oğlu, bütün bitkiler ve hayvanlardan sonra, Tanrı son olarak insanı, hangi üç sebepten yarattı?" diye ona sordu.

Buna Yusuf'un şu cevabı geldi:

"Çalışmalar sırasında Kendisine hiç kimsenin katkısı olduğunu söyleyememesi için Tanrı en sonunda insanı yarattı, bu birincisi; ikincisi, 'insanın yeşil leş sineği bile benden önce (yaratıldı)' diyerek kendi gururunu kırmaması için; üçüncüsü, kendisi için bütün hazırlıkların yapılmış olduğu yemek şölenine misafir olarak hemen oturabilmesi için."

Bu yanıtlar Eliezer'i memnun etti ve şöyle söyledi: "Bunu sen söylüyorsun" ve Yusuf gülüyordu.

Ama daha bu ne ki! Onun hafızasını ve zekâsının keskinliğini ölçen birçok alıştırmanın sadece bir örneği, delikanlı bunlarla ilgili olarak daha çok ders alacaktı, ilk-vızıltı ve mini tarih konularını Eliezer ona bu en zarif yaşta iken anlatıyor ve Yusuf da bunları başkalarına güzel bir dille anlatarak, zaten

onun güzelliğine delicesine hayran olan halkın büyülenmesine neden oluyordu. Kuyu başında babasını da bu şekilde etkilemiş ve vahiy yoluyla gelen haber ve Tanrının adıyla ilgili olayla onun dikkatini başka bir yere çekmeye çalışmıştı; İshara, yani bakire ilahenin ona neler sorup anlattığını açıklamıştı. Çünkü bu ilahe hakikat olanı ve değiştirilmemiş olanı eskiden öğrenmemişti, ilahe ona çağrıda bulunmuş ve o da kendi gayretiyle gökyüzüne çıkmıştı, ilahenin bakireliğine bir zarar gelmemişti, çünkü ilahe Semhazay, yani şehvetle arzulanan erkek küçük bir oyun oynamıştı. Gökyüzündeki makamında Tanrı bu bakireyi fazla önemsemeden yanına kabul etmiş ve ona şöyle buyurmuştu: “Sen günahtan kaçıp kurtulduğun için sana, yıldızlar içinde yerini göstermek istiyoruz.” İşte böylece bakire kız, başak burcunun simgesi oldu. Semhazay, yani haberci ise bir daha yüce makama çıkamadı ve İshak'ı oğlu Yakup'un Beth-el'de Tanrı katına çıkan semavi merdiveni gördüğü rüyaya, yani o âna kadar, burada tozlar içinde kalması gerekti. Ancak işte bu semavi merdiveni kullanarak yeniden gökkubbedeki yurduna dönebilmişti, derin utanç içindeydi, çünkü ancak bir insanın rüyasındaki bir hadise sayesinde yukarı kata çıkma olanağı bulmuştu.

Buna bilim demek mi gerek? Hayır, yarı yarıya bile hakikat değil ve akla takılan bir süs takısı, ama daha zor ve ilahî kesinliği olan hadiseleri kabul etmeye ve algılamaya, ruhen hazırlık olsun diye yapılan uygun bir yöntemdi. Yusuf, işte böyle öğrendi Eliezer'den evreni, yani semavi olan, üç parçalı evreni, bu parçaların en üstünde gökyüzü, burçları oluşturan semavi topraklar ve güneydeki gökyüzü denizi, bu mükemmel üç katın birleşimiyle evren oluyordu; çünkü bunun tam benzeri yeryüzünde bulunuyordu, burada da üç bölüm vardı –gökyüzü atmosferi, yeryüzü âlemi ve yer âlemindeki okyanustan oluşuyordu. Bu dünya âlemini böyle öğrenmişti Yusuf, bir şerit gibi düzgün yer yüzeyi dairesi etrafında bulunuyordu,

ama onun alt tarafı da vardı ve büyük Tufan zamanında yeraltı suları bütün yarıklardan çıkarak gökyüzündeki semavi denizin aşağıya dökülen sularıyla birleşmek istemişti. Ama bu yeryüzü toprakları görüldüğü gibi tamamen sımsıkı basılmış ve sertleşmiş, yukarıdaki semavi topraklar ise iki ucu sivri olan bir dağlık âlemdir, bunlar güneş ve ay zirvesi, Horeb ve Sina'dır.

Güneş ve ay, diğer beş adet dolaşanla, yani gezegenle birlikte yedi rakamını oluşturur, bunlar emir taşıyıcılarıdır, çeşitli kapsamları olan yedi yörünge içinde burç yıldızlarının oluşturduğu kuşağın yanında dolaşır dururlar; böylece yedi basamaklı yuvarlak kuleye benzer bir yapı arz ederler, bu kulenin dairesel terasından en üst kattaki kuzey gökyüzüne ve Tanrı katına ulaşılır. Tanrı oradadır ve onun ateş saçan taşlardan oluşmuş kutsal dağı nurlar içinde ışıldar, tıpkı karlar içindeki Hermon'un* kuzeydeki topraklar üzerinde ışıltılarını saçması gibi. Her yerden ve bu ağacın üstünden de görülen, çok uzaklardaki beyaz ışıklarla parıldayan Tanrı dağının üstünde, Eliezer derisinde bunu işaret ediyordu ve Yusuf göksel ile yersel olan şeyi birbirinden ayırt edemiyordu.

Rakamdaki sır ve mucizeyi de öğreniyordu, altmış, on iki, yedi, dört, üç ve ölçüdeki ilahî oran ve hepsinin birbirine uygun ve benzer oluşları insanı hayran bırakıyor ve bu büyük uyum ve düzen bir ibadet şekline dönüşüyor.

On iki rakamı gökyüzündeki burçlardı ve onlar büyük yörünge dönüşündeki istasyonları oluşturuyordu. Bu, on iki ay ve her ayın otuz gününü ifade ediyordu. Ama bu büyük dönüşle uyum hâlinde olan küçük dönüş vardı, çünkü o da on iki parçaya bölünebiliyordu, böylece bir zaman dilimi, güneş kursundan altmış kez büyüktü ve bu iki saati karşılıyordu. Günlerden bir aylık süre oluşuyordu ve bu süre de tıpkı diğerleri gibi mantıklı bir şekilde bölünebiliyordu. Çünkü güneş

* Hermon: Suriye ve Lübnan sınırında dağ kütlesi –yn.

kursunun çapı, kendi görünen yörüngesi içinde eşit günlerden oluşuyordu, tıpkı bir yıldaki günlerin sayısı gibi, yani 365 kez gün vardı ve bugünlerde güneşin doğuşu, içinde bulunulan ânda güneşin en tepe kenarı ufkun üzerinde görünüyordu ve güneş kursu mükemmel şeklini alıncaya kadar devam ediyordu; bir çift saatin altmışta birini teşkil ediyordu. Bak, bu çift dakikaydı; tıpkı yaz ve kıştaki büyük turda olduğu gibi gündüz ve gece küçülüyor; böylece on iki çift saatten oluşan on ikişer saatlik gündüz ve gece ve altmış dakikadan, gece ve gündüzün birer saatleri oluyor.

Bu muydu düzen, uyum ve iyi oluş?

Dikkat etmeye devam et sen, Dumuzi, hakiki oğul! Duyuların ve aklın açık, keskin ve iyi olsun!

Dolaşan ve emirlerin aracılığını yapan kişi sayısı yedidir ve her birine bir gün düşer. Ama bu yedi rakamı ayların da sayıydı, çünkü o tanrıların yolunu kardeşlerine açar: Yani onun dörtte birinin rakamsal karşılığı yedi gün oluyordu. Güneş ve ay, iki adettir, dünyadaki her şey hayattaki her şey de iki adettir, tıpkı evet ve hayır gibi. Bunun için uydular, iki ve beş adettir, burada beş sayısının yer alması nasıl oluyor! Bu sayı, on iki sayısıyla çok güzel bir ilişki hâlinededir, çünkü beş kez on iki, kutsal sayılan altmış sayısını verir, bu sayının içinde en güzel olanı ise kutsal yedi rakamıdır, çünkü beş ve yedi on iki rakamını oluşturur. Hepsi bu kadar mı? Hayır, bu sıralama ve düzenlemede beş günden oluşan uydu haftası kazanılmıştı ve bu tür hafta sayısı yılda yetmiş iki kez bulunmaktadır; beş rakamı ise yetmiş iki sayısını katlamak için kullanılırdı ve bundan da kutsal üç yüz altmış rakamına ulaşılır –bu toplam, yıldaki sayı ve güneşin yörüngesinin bölünmesindeki sonuç rakamıdır ve bu büyük yörüngedir ve güneş kursuna işlenmiştir.

Harika bir şeydi bu.

Uyduları da üç ve dört olarak sıralamak mümkündü, her iki taraftan verilmiş yüce bir yetki. Çünkü burçlardan yönetici